Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXIII | číslo 4 | neděle 28. srpna 2022

Obsah čísla

Máme nové lektory
Rozhovory s lektory
O Etiopanu Ebedmelechovi
Františkovo výdejní okénko
Jak dál s Farním občasníkem
Dovolená bez Boha
Zamyšlení nad budoucností
Nový život pro sebe i ostatní
Farní dovolená v Králíkách
Letní tábor v Bánově
Jak moc ručit za pravdu
Milostivé léto se opakuje
Pouť k sv. Michaelu
100 let Charity
Vlhnutí zdí v kapli sv. Anny
Charismatická konference

Nesnesitelná těžkost rozhodnutí

Před začátkem prázdnin se ptali jednoho člověka, kam pojede na dovolenou. Prý nikam. Je to spousta starostí, shánění a ať se člověk rozhodne jakkoli, vždy to špatně dopadne. Jeho soused v hotelu nedostal slíbený pokoj s výhledem na moře, druhému poškrábali zaparkované auto, známým v horách propršel celý týden a spolupracovníka na dovolené okradli. A tak je lépe si udělat kafe a lehnout si k televizi.

Dějiny lidstva i Bible samotná jsou plné příkladů, jak lidé vybírali z nabízených možností. Adam a Eva se rozhodovali, zda poslechnou Boha, podobně Izraelité na Sinaji nebo Abraham. Apoštolové měli na výběr, zda zůstat u rodin, či následovat Pána, bohatý mladík váhal, zda půjde za Kristem, nebo dá přednost majetku. Také Jidáš vybíral a složité rozhodování podstoupil i Kristus. Kdyby ti všichni ze svých situací utekli, o kolik příběhů a poučení by Bible byla chudší?

Kristus své učedníky nezískával příkazem, ale spíše výzvou: Chceš? A oni se měli rozhodnout. Bible nám tak jakoby říká. Bůh ti nikdy nepřikáže, co si vybrat z více možností, zejména když žádná neodporuje Desateru. Dal ti rozum a svědomí, přeje si, abys své schopnosti volit využíval, a nechce, abys od rozhodnutí utíkal.

A tak se nebojme rozhodovat. Nejen to, zda jít na ranní nebo na hrubou. Čekají nás obtížnější situace. Zařadím se mezi lektory, kteří v kostele předčítají, nebo budu čtení jen tiše poslouchat? Do které služby ve farnosti se od září mohu nově zapojit? Dám přednost večeru u televize, nebo raději sesmolím příspěvek pro Farní občasník? Které straně dám v nadcházejících volbách svůj hlas?

Když se člověk rozhoduje, vždy kousek povyroste. I zdánlivě špatné rozhodnutí je velkou zkušeností, která se postupně zúročuje. Člověk ze začátku našeho příběhu promeškal příležitost k růstu před sebou, celým světem i samotným Bohem. Nebuďme jako on. ■

Pavel Ludvík

Máme nové lektory

Je dobře, že ve farnosti přibylo více nových lektorů, tedy laiků, kteří čtou Boží slovo v liturgii při mši svaté nebo jiných náboženských obřadech. Jejich aktivní přístup k této službě jistě potěší každého, kdo si rád poslechne zase nový příjemný hlas, ale o to nejde.

Lektorská činnost je záslužná, vždyť nejde jen o pouhé čtení, ale o zodpovědné, kvalitní, jasné a srozumitelné předávání Božího slova. V tom okamžiku totiž čtený biblický text přestává být pouhým textem, ale stává se živým slovem, kterým nás oslovuje skrze lektora sám Bůh. To bychom si měli uvědomit všichni— posluchači i lektoři. Měli bychom s vírou a ve ztišení naslouchat otevřeným srdcem, protože někdy jsou v Bibli místa obtížná, těžko srozumitelná a my nerozumíme, protože Bůh promlouvá někdy jinak, než chápeme. Důležité je však pozorně naslouchat, abychom slovo, které slyšíme, případně prezentujeme, mohli ve svém životě uskutečňovat.

Pro všechny lektory, kteří chtějí oživit a prohloubit vztah k Božímu slovu, jsou určeny kurzy s názvem Duchovní rozměr lektorské služby, které pořádá Arcibiskupství olomoucké jako jednu ze svých mnohých aktivit. Laici jsou vedeni k osobnímu vztahu k Božímu slovu a k procvičování mluvních a interpretačních schopností a dovedností. Absolventi kurzu na závěr při slavnostní mši svaté dostanou písemné osvědčení k lektorské službě.

Znala jsem však jednoho lektora, který žádným kurzem neprošel, ale když četl on (bylo to na jižní Moravě), naskakovala mi husí kůže. Boží slovo znělo majestátně, vznešeně a pronikalo až, jak se říká, do morku kosti a konkrétně v listě Židům 4,12: „Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoliv dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše i ducha, kostí a morku a rozsuzuje myšlenky a touhy srdce.“ A když jsem ho pak chválila, jak hezky četl, strejda pokorně odpověděl: „To ne já, to svatý Pavel!“ (četl z listů sv. Pavla). Byl pro mne nedostižitelný vzor.

Ano, chvála patří jedině Bohu, neboť On dává i tyto dary a člověk by neměl promarnit talent, tuto hřivnu, jak je popsáno v podobenství o hřivnách v Matoušově evangeliu 25, 14-30. A proto jsou jistě určena všem, i novým lektorům, slova sv. Pavla v listě Římanům 12,11: „V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu". Jistá lektorka se mi jednou svěřila: „Pokaždé, když jdu k ambonu, v duchu se modlím, aby slovo Boží šlo ze srdce k srdcím všech přítomných." I takový může být přístup a příprava lektora ke čtení z Písma. Víme, že Boží slovo je pro nás pomoc, nemáme-li zbloudit na naší cestě za Pánem, jak výstižně připomíná žalmista, který se obrací k Pánu slovy žalmu 119,105: „Světlem pro mé nohy je Tvé slovo, osvěcuje moji stezku." Jak bychom mohli konat svoji pozemskou pouť s jejími námahami a zkouškami, kdybychom nebyli pravidelně živeni slovy Písma svatého, které zní v liturgii? Nestačí jen slyšet ušima, aniž bychom přijímali srdcem setbu Božího slova a umožnili, aby přineslo užitek, jak hezky vyjádřil ve své promluvě papež František. Živme se tedy Božím slovem neustále. ■

Miloslava Zlatušková

Rozhovory s lektory

V neděli 7. srpna 2022 byla jedna z přímluv za to, „abychom rozpoznali znamení doby a nebáli se přijmout nové úkoly“. V naší farnosti takové lidi máme. Protože ubývá lektorů, hledali se na jaře další, kteří by je nahradili, a na výzvu o. Pavla se přihlásila řada lidí. Přinášíme krátké rozhovory s některými z nich.

Přečíst v kostele čtení je to nejmenší, v čem můžu pomoci

Mezi novými lektory je Marie Šrubařová, kterou známe ze společenství Modlitby matek a také jako autorku příspěvků ve FOMu.

Co bylo důvodem, že ses přihlásila do služby lektora?
Napsala jsem se do seznamu tak nějak přirozeně, byli jsme od dětství vedeni k aktivní účasti na mši svaté. Je to podle mě to nejmenší, v čem můžu pomoci.

Jsi při čtení u ambonu nervózní?
Přiznám se, že vždycky mám trochu strach, aby se mi nepřetočily stránky, že zakopnu na schodech nebo se bude některému z mých dětí chtít na WC...

Co na tvé čtení říkají tvé děti?
Holky už četly u ambonu taky, zažily, že trochu odvahy je k tomu potřeba, a trnou se mnou.

Jak si čtení připravuješ?
Text si doma předem přečtu a na mši svatou přijdu s menším předstihem. Jsme lidi a každému se občas něco nepodaří, podstatné je, aby textu bylo dobře rozumět, zapadl do srdce a ožil v něm.

Máš nějaký oblíbený úryvek z Bible?
To je těžká volba, mám jich víc, např. jeden prázdninový: „Pojďte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočiňte.“ (Mk 6,30–34) a jeden chválový: „Nebesa vypravují o Boží slávě a dílo jeho rukou zvěstuje obloha.“ (Ž 19)

Chtěli jsme se zapojit do nějaké služby

Skupinu lektorů posílili manželé Němcovi. Patří v naší farnosti mezi nové farníky.

Proč jste se přihlásili do služby lektora?
Přihlásili jsme se proto, že jsme se jako poměrně „čerství“ farníci otrokovické farnosti chtěli zapojit do nějaké služby. Proto jsme při výzvě o. Pavla neváhali. Doufáme, že se zapojíme i v jiných farních aktivitách.

Co vám služba lektora přináší?
Služba lektora nám přináší možnost aktivně se zapojit v otrokovickém farním společenství. Také jsme se pro mnohé farníky stali méně anonymní. Jsme vděčni za to, že někteří z farníků nás osloví, poděkují za čtení, pochválí nebo při setkání darují úsměv či vlídné slovo. Rozhodně se zde cítíme pěkně přijati, a to rozhodně nemusí platit v každé farnosti.

Jak se na čtení v danou neděli připravujete?
Na čtení se připravujeme většinou v průběhu sobotního večera. Přečteme si všechna čtení dané neděle, text si pořádně „přežvýkáme" a promodlíme. Pokud nezapomeneme, poslechneme si čtení dané neděle na we-

bu www.kulturaslova.cz - tyto stránky slouží pro přípravu lektorů.

Čtete obvykle oba v jednu neděli a máte maličké děti. Jak si to organizujete, abyste si čtení mohli připravit a u dětí se vystřídat?
Holky se už dokážou většinou společně zabavit, takže na přípravu čtení máme času dostatek.

Jaké jste měli pocity, když jste u ambonu četli poprvé?
Při prvním čtení ve farním kostele nás překvapila dobrá akustika a to, že jsou si díky půdorysu kostela lidé blízko. Mě (pozn.: paní Němcovou) zase překvapil rozjezd nějaké střevní virózy, takže mé pocity byly spíš „přežít a zmizet"…

Máte v Bibli nějaký verš, který vás hodně zaujal?
Máme je vyryté na snubních prstýncích, a jsou to: Jan 3,16 a 1 Jan 4.

Čtení pohádek dětem je dobrá příprava

V dalším krátkém rozhovoru odpovídá na otázky Monika Stoklásková.

Proč jsi začala v kostele číst?
Aktuálně se do dění ve farnosti aktivně moc nezapojuji, tak mě výzva o. Pavla trošku probudila, abych to přehodnotila a zkusila tu lektorskou službu, která není časově nijak náročná.

Máš u ambonu trému?
Trému určitě mám, ale věřím tomu, že postupem času bude třeba menší. A když ne, je to prostě výzva!

Pomáhá ti důkladná příprava?
Čtení si procházím několikrát v daném týdnu. Abych mu co nejvíc porozuměla, věděla, jak ho přečíst tak, aby bylo srozumitelné a ostatní si z něj odnesli co nejvíce. Dobrý nácvik je čtení pohádek dětem před spaním.

Je nějaký úryvek v Bibli, který tě hodně oslovuje?
„A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska." (1. Korintským 13,13)

Naplnit osobní slib z biřmování

Na otázky týkající se začátků své lektorské služby odpověděla i Martina Doleschalová, která učí na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži.

Proč ses zapojila do lektorské služby?
Do služby lektora jsem se přihlásila, abych naplnila svůj osobní slib z biřmování. Samozřejmě, že výzva o. Pavla byla hnacím motorem a dodala mi odvahu tento slib zkusit naplnit.

Když vyjdeš nahoru k ambonu, máš trému? Jak ji překonáváš?
U ambonu trochu trému mám. Jak ji překonávám? Snažím se zhluboka nadechnout a krátce modlit.

Zvládnout se toho dá víc

Jedním z farníků, který rozšířil tým lektorů, je Tomáš Janeček, kterého známe jako dlouholetého ministranta.

Proč ses do lektorské služby pustil?
Protože byl nedostatek lidí a já často četl i jako ministrant, takže jsem s tím neměl problém. Většinou chodím v neděli zpívat nebo zvučit, ale říkal jsem si, že se to dá kdyžtak zvládnout obojí.

Jaké jsi měl pocity, když jsi četl poprvé?
Zatím jsem četl jen jednou a měl jsem

hodně speciální premiéru, protože mi k příchodu k ambonu hrály varhany a to není obvyklé. Doma jsme se tehdy dost bavili nad tím, kdo ten text překládal, protože jsem měl čtení o třech odstavcích a každý tvořilo jedno souvětí. A druhý odstavec bylo tak šílené souvětí, že jsem si ho musel přečíst asi 5x, než jsem zjistil, co vlastně říká.

Když jsi dříve četl na dětských mších jako ministrant, tak asi s trémou nemáš problém, že?

To ne. Jen když jsem kdysi četl na biřmování, tak jsem byl dost vystresovaný, protože jsem aspoň minutu stál u ambonu a hledal záložku, než mi pomohl o. Šupol. To mě tehdy docela rozhodilo.

Máš v Bibli nějaký oblíbený úryvek?
Asi příběh o Samaritánovi, když se jeden z farizeů ptá Ježíše, kdo je jeho bližní. Přijde mi, že někteří lidé si myslí, že jsou lepší než druzí jen kvůli tomu, že chodí do kostela. Připadá mi, jako by tam někteří chodili jen s vidinou odměny. Jako by si chtěli chozením do kostela udělat u Boha dobré očko a zamluvit si místečko v nebi. A přitom znám spoustu nevěřících lidí, kteří se chovají slušně, neváhají někomu pomoct a vážím si jich o to víc, že za to nečekají žádnou odměnu, a vůbec se nebojím, že by se takoví lidé do nebe nedostali. ■

Rozhovory připravil Pavel Ludvík

Etiopan Ebedmelech jako člen naší rodiny

Před několika lety jsme v naší pomalu se zmenšující rodině zaznamenali přírůstek. Stal se jím Etiopan Ebedmelech z knihy Jeremiáš, symbol člověka, který bojuje proti bezpráví a nespravedlivosti.

Jak tomu došlo? V tom čase začala moje manželka číst jako lektorka a dostala přiděleno čtení, v němž Ebedmelech hrál důležitou roli. Když si ten úryvek poprvé přečetla, vyděsila se: „Kdo má tohle číst? Vždyť se to nedá zvládnout bez přeřeknutí.“ Přečíst jméno toho člověka zkoušela mnohokrát za sebou, vždy se zaškobrtnutím a my jsme jí všichni dokazovali, že je to snadné.

Když přišla neděle, s popelavou tváří vyšla k ambonu a čtení zvládla bez jediného kiksu. Snad poprvé…

Od těch dob se Etiopan Ebedmelech stal členem naší rodiny, při rodinných setkáních jsme na něho často vzpomínali a sloužil nám jako jazykolam. Ale jak dcery postupně odcházely z domova, pomalu od nás mizel i Ebedmelech.

Až nedávno. Na manželku zase přišla řada a když se na čtení podívala, zjistila, že je to opět 38. kapitola knihy Jeremiáš s Ebedmelechem. Text si doma několikrát přečetla a v kostele ho vystřihla bez jediného přeřeknutí. Doma se pak smála: „Už jsem se s ním sžila.“ ■

Pavel Ludvík

Františkovo výdejní okénko

Milí přátelé FOMu! Vítejte po prázdninách!!! V posledním čísle jsem slíbila pokračování ve formaci rodiny, jak ji vidí náš papež František….

A co dobrého nám dnes nabídne ze svého „výdejního okénka"? Napadá mě „vysočina" s chlebem. Díky tomuto pokrmu jsem totiž prožila letos o farní dovolené nezapomenutelný zážitek (a se mnou celý autobus). Na zpáteční cestě naší krásné poutě v Králíkách jsme už neměli v batohu žádné zásoby, zato nám bylo slíbeno, že se najíme v restauraci v Hanušovicích. Bylo tam ale přeplněno a nestihli nás do určité doby obsloužit, takže jsme si na oběd museli nechat zajít chuť, což u mnohých vyvolalo pokleslou náladu. Jak známe našeho o. Pavla, umí ve svízelných situacích zareagovat velmi rychle. Na chvíli se nám ztratil, nakoupil balené chleby a štangle vysočiny, krájel a rozdával a nakrmil tím ve chvíli celý autobus a nálada byla zase skvělá! Nevěřili jsme svým vlastním očím… Bylo to skoro jako „zázrak nasycení zástupů".

Víme z vlastní rodiny, jak nás doma třeba i spousta banálních věcí dovede rozladit a atmosféra houstne. Papež František nám k tomu říká: *„Čas rodiny, jak dobře víme, je komplikovaný a stěsnaný, obsazený a ustaraný. Vždycky je ho málo, nikdy nestačí. Je toho třeba tolik udělat! Kdo má rodinu, brzy se naučí řešit rovnici, kterou nedovedou vyřešit ani velcí matematikové, že totiž 24 hodin obsahuje jejich dvojnásobek. Jsou maminky a tatínkové, kteří by za to mohli dostat Nobelovu cenu. Během 24 hodin jich mají 48. Nevím, jak to dělají, ale je to tak.*

Pozorný pohled na každodenní život dnešních mužů a žen ukazuje, že všude je třeba silné injekce rodinného ducha. Rodina vytváří potřebu svazků založených na věrnosti, upřímnosti, důvěře, spolupráci a úctě, a to i za obtížných okolností. Rodina učí dodržování daného slova, úctě k jednotlivcům, sdílení osobních i cizích provinění. Všichni jsme si vědomi, jak je nenahraditelná pozornost rodiny vůči jejím nejmenším a nejzranitelnějším členům.

Rodina je velkou školou vzájemného dávání a odpouštění. Bez odpouštění v rodině nelze dobře žít. Každý den si vzájemně působíme příkoří. Tyto poklesky jsou způsobené naší křehkostí a naším sobectvím. Ale žádá se od nás, abychom rány, které si způsobujeme, vzápětí hojili a abychom porušené tkanivo neprodleně opět obnovovali. Čekáme-li příliš dlouho, všechno se stává obtížnějším. Láska dává a odpouští."

Začíná nový školní rok a nároky na rodinné vztahy v této vypjaté době budou nemalé, kvůli pandemii, kvůli válce, suchu i enormní drahotě. Někteří z nás zvládnou přijímat věci tak, jak jsou a lehčeji se s nimi srovnají, jiným se to nedaří. Proto si pomáhejme ty náročné situace vzájemně nést a ten, kdo je zrovna silnější, ať podpoří ty slabší. K tomu si vyprošujme Boží pomoc. ■

Marie Čechová

Jak dál s Farním občasníkem

Farní občasník brzy završí svůj 33. ročník. Už několik let se však potýká s velkým nezájmem farníků do něho přispívat, poslední roky je úbytek pisatelů opravdu vážný. Klesá jeho náklad i rozsah, dost lidí uvádí, že ho ani moc nečte. Stále jsou však takoví, kteří po Farním občasníku velmi rádi sáhnou a říkají, že se jim líbí.

A tak se opakovaně objevuje otázka: Stojí to za to? Je potřebné takový farní zpravodaj vydávat? Byl bych rád, kdybyste se k těmto otázkám vyjádřili. Prosím, buď pošlete své stanovisko na obcasnik@volny.cz, nebo mě zastavte a svůj názor mi řekněte ústně, příp. můžete své stanovisko předat o. Pavlovi. I to, zda reakce přijdou, či nepřijdou, bude o něčem vypovídat. Děkuji vám mnohokrát.

Pavel Ludvík

Dovolená bez Boha

Je za námi červenec i srpen, čas prázdnin i dovolených. Čas určený na zasloužený odpočinek nějak rychle uplynul. Končí dny, kdy bylo venku teplo, pršelo jen občas a počasí lákalo k výletům, zájezdům, k pobytu u koupaliště. Někteří jsme navštívili cizí země, chodili po horách nebo relaxovali na svých chalupách a chatách. Prostě jsme nabírali síly do dalších pracovních dnů.

Je to tak určitě dobře. I Ježíš vedl své učedníky na opuštěné místo, aby si odpočinuli (Mk 6,31). Po týdnech a měsících práce jsme unavení a potřebujeme nabrat sil. Způsobů takového odpočinku je mnoho, dá se říci, že každému může vyhovovat něco jiného. Je tu ovšem jedno nebezpečí: že nás dovolená odvede od Boha někam úplně jinam. Já takovou zkušenost mám.

Během pracovních dnů mám už dlouhodobě vyčleněný čas na modlitbu hned po probuzení. Raději si přivstanu a s čistou odpočatou hlavou si přečtu kousek Starého i Nového zákona. Pak se snažím přečtené texty porovnávat se svým životem. Letos jsem si koupil knihu zamyšlení papeže Františka z domu svaté Marty. Pro každý den tam najdu myšlenku pro sebe. A často je tak přesná, jako by mne Svatý otec osobně znal.

Proč to píšu? Když mám dovolenou, přestanu totiž ráno včas vstávat. Nejprve se snažím dohnat spánek z pracovních dní, ale postupně si na každodenní ranní lenošení zvyknu. Čtení z Písma není, zamyšlení chybí, den začínám až hygienou a snídaní. Několik dní je to příjemné, nehoním se, odpočívám. Ale postupně začínám být nervózní, mám špatnou náladu, rozčilují mne lidé kolem. A to určitě není dobře. Máte taky takovou zkušenost? Co s tím?

Pána bychom z našeho denního rozvrhu neměli nikdy vynechávat. Nejde o to trávit dlouhý čas na modlitbách, při čtení duchovní literatury. Důležité je začít den s Pánem. Pozvat ho do nového dne. Na chviličku se ztišit. Uvědomit si, že celý den bude se mnou ten, který mne miluje. A pak se může stát, že celý den, při všem, co budu dělat, budu vnímat, že On je se mnou.

Dnes je celá řada možností, jak prožít duchovní dovolenou. Můžeme se ztišit v klášterních zdech, absolvovat desítky poutí na různá promodlená místa. Naše farnost letos také organizovala farní dovolenou do Jeseníků a Orlických hor. Nemohl jsem tam letos bohužel být. Proto napíšu o dvou možnostech dovolené, se kterými mám zkušenost výbornou.

Miluji hory. Při výstupu na kopec mám vždy pocit, že jsem Bohu nějak blíž. Ať jsou to naše hory, hory slovenské nebo fantastické Dolomity v Itálii. V horách jsem šťastný. Nejde jen o to být nahoře a dívat se na krásu kolem. Ještě důležitější je cesta sama. Občas mám pocit, že každý krok vzhůru je zrnkem růžence. Proč asi se tolik důležitých událostí Ježíšova života událo na hoře?

Pro manžele pak chci doporučit Manželská setkání. Každý rok se koná několik různých kurzů této jedinečné týdenní akce pro manžele. Nechci popisovat, co se během toho požehnaného týdne děje. Výsledek hovoří za vše. Pozorujte stejné manželské páry před akcí a po akci a všimnete si nápadných změn. Páry po absolvování MS se víc usmívají, často se drží za ruce, pomáhají si. Manželé jsou rádi spolu, hezky na sebe mluví, mnohem lépe překonávají běžné i nenadálé překážky. Jak se to stalo? Jeďte příští rok a sami poznáte. Je tam postaráno i o děti. Navíc se nově koná i kurz MS 50+, který je určen pro starší manžele.

Letos už máme většinou dovolenou za sebou. Až budete přemýšlet a plánovat příští dny odpočinku, nezapomeňte: Bůh nám dovolenou přeje. Každé ráno poděkujme Dárci a otevřme se Jeho přítomnosti. Prostě prožijme ten vzácný čas s Ním… ■

Petr Staněk

Zamyšlení nad budoucností

Milí farníci, čas dovolených je časem odpočinku spojeným často s cestováním, poznáváním nových míst, ale i připomínáním historie při návštěvách některých míst.

Návštěvy oblastí tzv. Sudet nás vedou k zamyšlení, jak spravovat taková obrovská území s malým počtem kněží a malým počtem věřících? Zároveň mě vedou k vděčnosti za naši farnost, její život a aktivity.

Letos jsme dovolenou s kněžími strávili na faře v Božím Daru, což je Plzeňská diecéze. Boží Dar je spravován z farnosti Ostrov, proto faru nabízejí jako penzion k ubytování. Místní pan farář Krzysztof Dedek spolu se svým kaplanem Patrikem Kovalem spravují 15 kostelů. Jak je z jejich jmen možné poznat, oba jsou cizinci, jeden z Polska, druhý ze Slovenska. Pokud by zde nebyli, už ani těchto 15 kostelů by neměl kdo objíždět. A když jsme se s panem farářem Krzysztofem bavili, tak nám sdělil, že jenom objet všech 15 kostelů znamená ujet autem vzdálenost 100 km. Pro nás, kteří jsme zvyklí na množství mší svatých jen v našem kostele, nebo v případě, kdy mše svaté u nás nejsou, tak nejbližší mše svaté v okolí máme v dosahu 6 km, je to nepředstavitelné.

A tyhle skutečnosti vedou nejenom k vděčnosti za to, co stále na Moravě máme, ale k zamyšlení. Jak dlouho to s klesajícím počtem nově vysvěcených kněží, umíráním stávajících a nutně zvyšujícím se věkovým průměrem kněží ještě vydrží u nás? Už jenom vyslovená věta na zamyšlenou našeho děkana Kamila Obra bije do uší: „Uvědomme si, kolik máme teď let a za 10 let bude nejpočetnější skupina kněží v naší diecézi v důchodovém věku nebo těsně kolem něj. Mladý kněz bude raritou.“

Cože, za 10 let? Má tohle mé zamyšlení být něčím depresivním? Ano, pokud to přijmeme jako krutá fakta, která nás čekají. Ale já o těchto skutečnostech chci psát proto, abychom o nich přemýšleli, aby ta doba, která rychle přijde, kdy kněz z Otrokovic bude např. spravovat další kostely v okolí, nás nezaskočila nepřipravené. Začíná být běžnou praxí tam, kde chybí kněží, že kromě udílení svátostí mnohé z toho, co dělal dříve kněz, začínají dělat laici. Procházejí různými teologickými kurzy a dávají svůj čas k dispozici druhým ve svém okolí. A to je to, k čemu chci i já tímto psaním pozvat. Je potřeba se začít připravovat. K rozšíření řad těch, kdo přijmou některou ze služeb ve farnosti, budeme postupně zvát i v našem Občasníku.

Proč nejsou zástupy na mše svaté

Na závěr ještě vysvětlení, proč ve farnosti, když jsem na dovolené nebo ve službě v jiné farnosti nebo např. na setkání mládeže, nejsou ve všední dny zástupy na mše svaté. Ihned, když jsme nastupovali do kněžské služby, nám o. arcibiskup Jan Graubner řekl, abychom dopředu plánovali naši neúčast ve farnosti a ve všední dny již neměli intence mší svatých. Protože bude velmi těžké sehnat někoho, kdo by byl volný a mohl přijet tyto mše sloužit. Ať vždy zajistíme nedělní zástup, dále kdo nás bude zastupovat v případě zaopatřování a pohřbívání, ale ostatní mše ať nejsou. Pokud je ve farnosti trvalý jáhen, mohou být bohoslužby slova se sv. přijímáním. Tímto chci poděkovat našemu trvalému jáhnovi panu Orlitovi, který, dokud mu to zdraví dovolilo, takto vypomáhal u nás i v širokém okolí. Dnes již mu to zdraví nedovoluje.

Ještě je dobré vědět, že dle církevního práva smí kněz sloužit ve všední den 1 mši svatou – další je v případě pastorační nutnosti – tedy pohřeb, v naší farnosti pravidelná mše na Charitě a v Seniorech. V neděli jsou povoleny 2 mše svaté, biskup může udělit výjimku na 3, kterou u nás máme. Možná vyvstane otázka, proč o tom takto mluví církevní právo? Odpovědí je, že i kněz by měl mši svatou slavit a neje-

Nový život pro sebe i ostatní

Do rozhovoru s naším jáhnem Aloisem Orlitou, který byl otištěn v dubnovém čísle FOMu, se nedostala obsáhlá odpověď na jednu z otázek, které mu položili farníci. Přinášíme vám ji nyní samostatně.

Skrze Kristovo vzkříšení bychom měli objevovat v duši nový život. Jakým způsobem můžeme k novému životu v pokoji a beze strachu vést ostatní?

Ten, kdo přijal Krista do svého života, získal nový život ve svátosti křtu, včetně katechumenů, kteří byli o Velikonocích pokřtěni. Pokud pokřtěný žil a žije nadále v Kristu, rozvíjel víru a dosáhl hlubšího prožívání duchovního života (viz „vyjeďte na hlubinu"), přijal pak svátost biřmování (stal se „dospělým křesťanem") – to vše nadále rozvíjelo a rozvíjí onen nový křestní život v duši. Ten je pak v průběhu života nadále udržován a prohlubován Eucharistií – chlebem věčného života.

Všechny uvedené svátosti mají za cíl vést a usměrňovat život křesťana ke svatosti, ke zdokonalování svého vztahu s Bohem a bližními. K tomuto cíli má směřovat i každodenní slavení a prožívání velikonočních dnů, neboť Kristova výkupná oběť na kříži je největším darem Boha člověku v celých jeho dějinách.

Lze zobecnit: žije-li křesťan s vírou, žije -li v milosti posvěcující (bez těžkých hříchů), pak velikonoční liturgie zahrnující obnovu křestního vyznání mu nepřináší nový život (ten už má od křtu), ale rozvíjí a znásobuje milosti a dary o ještě oddanější vztah k Bohu a prožívání osobního štěstí už zde na zemi (to je ta „radost z Hospodina").

Platí však, že vzkříšený Ježíš pod způsobou Eucharistie přináší nový život do duše kajícníkovi po rozhřešení od těžkých hříchů ve svátosti smíření a jeho rozhodnutí změnit dosavadní život.

Vést druhé k novému životu v pokoji a beze strachu lze nejlépe vlastním příkladem našeho života z víry, protože naše okolí, naši blízcí, ale i vzdálení dovedou „odezírat", jací jsme, jsou-li skutky ve shodě s našimi slovy. Naše bližní je možno povzbudit – jsou-li například „hledající" – k přemýšlení o možném Bohu, o vnitřním pokoji, který dává Bůh a zbavuje nás strachu a nepokoje („Nepokojné je srdce lidské, dokud nespočine v tobě, Pane." – sv. Augustin).

Jestliže s někým probíráme otázky víry, Boha apod., ať je to vždy přátelská diskuse, výměna názorů, ale nikdy ať to není rozkazovací způsob: musíš; musíš věřit, musíš do kostela, musíš se modlit aj. To zpravidla vede k opaku, k „truc postoji." Toho se vystříhejme. ■

Alois Orlita

Dokončení z předchozí strany

nom odříkat, což vyžaduje soustředění i fyzickou sílu, které s větším počtem mší svatých nejsou myslitelné.

Na závěr chci opět poděkovat všem, kdo v naší farnosti s čímkoliv pomáhají a všechny pozvat k modlitbě, abychom našli funkční modely a ochotné lidi do stávajících i nových služeb, aby mohla naše farnost zůstat živou farností i v nadcházejících letech. ■

O. Pavel Šupol

Křty a pohřby za poslední období

Křty: Magdaléna Hlobilová, David Kropáč, Timea Magdaléna Paulovičová, Daniel Brichta, Thea Marie Marušáková, Natálie Lucie Zlámalová, Rozálie Fojtíková

Pohřby: František Novotný, Jan Čambala, Dušan Beňačka, Marcela Kubešová, Milan Stojka

Farní dovolená v Králíkách

V pondělí 11. července ráno jsme se sešli před farou v dobrém rozpoložení my účastníci farního výjezdu. Člověk se rozhlédl vůkol – a hele, ti jedou také? Tam

ty neznám. To nevadí. Poznáme. Chlapi a o. Pavel nakládali do autobusu záhadné krabice a světe div se i ledničku. Tak, všechno a všichni na svých místech a jedeme! Otec nám na úvod požehnal, po společné modlitbě jsme se seznámili s programem dne prvního. První zastávka byla v Cholini, v poutním kostele Nanebevzetí Panny Marie. Po mši svaté nám místní farnice povyprávěla hodně zajímavého. Její „hánácké dialekt" byl „kózelné". V kostele se nachází vzácná soška Panny Marie z 15. století. V roce 1996 byla odcizena a po deseti letech objevena rakouskou policií u vídeňského starožitníka. Po spletitých soudních jednáních byla navrácena do vlasti. Následovala cesta do Mohelnice. Prohlédli jsme si chrám sv. Tomáše Becketa. Mohli jsme obdivovat skvostné vitráže a v boční kapli celoročně umístěný pohyblivý betlém. No a konečně jsme vyrazili do našeho cíle do Králíků. To, co je pro nás Sv. Hostýn, to je pro Královéhradecký kraj Hora Matky Boží. Nachází se ve výšce 760 m nad městem Králíky a je překrásnou dominantou. Komplex budov s klášterem lahodí oku. Nachází se zde i kaple Svatých schodů. V kostele na hlavním oltáři je Milostný obraz Panny Marie Sněžné a několik kroků od takové kulturní a duchovní perly jsme byli ubytováni. Také zde jsme měli k dispozici kapli, kde jsme se mohli společně modlit ranní chvály, rozjímat před Nejsvětější svátostí a s požehnáním o. Pavla se vydávat na naše výlety. Hlavní organizátor Pavel Čech nás každý večer při společném posezení, to bylo velmi přínosné, seznámil s programem na příští den. Kamzíci, Slimáci a něco mezi tím, to bylo rozdělení nás lačných poznávat kraj a zdolávat vrcholy.

Hned druhý den jsme se odvezli na Dolní Moravu. Nejvyšší meta – Kralický Sněžník. Tam zamířili Kamzíci pod vedením Marty Rafajové a o. Pavla. My ostatní jsme se rozptýlili po kraji podle svých fyzických možností. Někteří zkoušeli různé zkratky, ty se pak nějak protáhly i o několik kilometrů navíc, zkrátka Jeseníky neošálíte.

Další den jsme měli namířeno do Červené Vody, na Křížovou horu a Suchý vrch. Křížová hora je vrch Hanušovické vrchoviny. Dříve tu stávala kaple Proměnění Páně a kolem vrcholu byly umístěny obrazy křížové cesty. Oltářní obraz byl přivezen z poutního místa v Mariazell. Po roce 1945 byl prostor za Křížovou horou používán jako cvičiště naší armády, později i sovětské a došlo k devastaci poutního

místa. V roce 2007 tu byla postavena rozhledna, vybudováno kryté posezení a na dlažbě vyznačen půdorys původního kostelíka. Mohli jsme tu prožít mši svatou pod širým nebem, společně odprošovat za oběti válek, což je neustále aktuální. Poté Kamzíci opět v akci, další cíl Suchý vrch. Zbytek se tam dopravil autobusem. Otec Pavel se o nás vzorně staral i během cesty. Na okamžik odběhl a vrátil se s velkým melounem. Rozsadil nás do trávy a všechny podělil. To abychom vydrželi výstup na Suchý vrch. Tato hora leží ve výšce 995 metrů na hranici Čech a Moravy.

Ve čtvrtek jsme měli za cíl Neratov a Klášterec nad Orlicí s návštěvou hrobu Aničky Tomanové. Neratov je významné poutní místo již od 17. století. V roce 1945 kostel vyhořel po zásahu střelou vojáka Rudé armády. Za komunismu bylo rozhodnuto o jeho demolici, naštěstí z toho sešlo. V roce 1992 se podařilo kostel zapsat na seznam kulturních památek a od té doby se usilovně pracuje na jeho obnově. Doporučuji přečíst si knihu Zázrak v Neratově, jsou zde rozhovory o. Josefa Suchára, který je duší veškerého dění. Kostel Nanebevzetí Panny Marie je otevřený stále a všem, nikdy se nezavírá, protože, jak říká otec Suchár: „Na co jsou kostely, které jsou zavřené?“ Dalším cílem byl Klášterec nad Orlicí. Po mši svaté jsme se šli pomodlit ke hrobu Aničky Tomanové, jediné české stigmatičky, členky III. řádu sv. Dominika. Mohli jsme si zakoupit knihu Chudobka z Orlických hor, stojí za přečtení. Je i v naší farní knihovně.

V pátek byla v plánu Karlova Studánka a Praděd. Kamzíci samozřejmě vyrazili na Praděd, my ostatní po okolí Studánky. Mohli jsme obdivovat vodopády kolem Bílé Opavy, a třebaže to byla cesta krkolomná, stála za to.

A ejhle poslední den – sobota. Plán cesty drželi naši vedoucí v utajení. Návštěva pivovaru v Hanušovicích s ochutnávkou. Musím podotknout, že někteří byli mírně „nakřáplí“ z klimatizace a v pivovaru se dorazili. Bylo tam opravdu zima. Chlapi byli nadšení a zasypávali našeho průvodce dotazy. Potom jsme si společně v příjemném prostředí vychutnali Holbu a Keprníka. Nějak jsme už nestihli oběd, tudíž jsme přišli do autobusu poněkud vyhládlí. Tady se naskytl obrázek jako z Nového zákona, nasycení zástupů. O. Pavel, jako vždy akční, přinesl chleby a rybu, ne vlastně salám a klobásky. Takže nasytil hladové výletníky, všichni se najedli a ještě zbylo… Poslední místo našeho zájezdu, jak bychom to nazvali – silně zavánějící – Loštice. Zde proběhla návštěva muzea tvarůžků a posléze i podnikové prodejny s bohatým výběrem. Každý si poté nesl své více či méně zapáchající nákupy do autobusu.

To byl tak cestovatelský program. Příjemná byla večerní posezení v sále, který byl součástí našeho ubytovacího zařízení. Bylo nám tam spolu dobře, Marta a pan Miloš se skvěle postarali o hudební doprovod, společně jsme zapěli, ochutnali vína z farní kolekce a poslechli si zajímavá vyprávění. Pan Milan se s námi podělil o vzpomínky ze své pouti v Guadalupe. Zkrátka bylo nám tam moc dobře, krásná příroda, počasí nám přálo a ubytování a jídlo bylo skvělé a duchovních zážitků byla spousta.

Blahoslavení ti, kteří se dokážou těšit z nádherné podívané, neboť jim se krása stvoření zapíše do srdce. Blahoslavení ti, kteří dokážou setrvat v tichu, aniž by neustále hledali signál, neboť se snadněji naladí na tichý Boží hlas. ■

Marie Jurygáčková

Letní tábor v Bánově

Stejně jako každý rok se i letos uskutečnil dvoutýdenní oddílový tábor na louce u Suché Lozi. Přestože jsme toto místo navštívili již po dvanácté, byl tento tábor přece jen něčím speciální. Letos se totiž tábora zúčastnil pouze jeden oddíl – TOM 1419. Nebylo to tím, že bychom ten holčičí nechali doma, ale od ledna již fungujeme formálně jako oddíl jeden.

Tématem letošního tábora byla „Velká bankovní loupež“. Samo o sobě zní děsivě, že jsme se učili na táboře krást, tisknout peníze, vyrábět uspávací bomby a podobně. Všechno ale bylo v konečném důsledku použito k dobru a ve stylu Robina Hooda jsme na konci tábora obrali bohaté a lakomé a obdarovali chudé a potřebné. Tábor byl rozdělený na dva úseky – v prvním týdnu jsme se nacházeli v naší tajné skrýši, kde jsme se připravovali na samotnou loupež, učili jsme se být nenápadní, odolní a fyzicky zdatní. Každý večer jsme se z našeho tajného sídla spojili s Profesorem, hlavou celé operace, skrze plně funkční pevnou linku v telefonní budce přímo v táboře.

Druhá fáze tábora, samotná loupež, byla odstartována přesunem ze skrýše do banky – cesta to byla dlouhá, proto jsme museli ujít hodně kilometrů a přespat na louce nedaleko tábora. Druhý týden jsme tedy strávili v bance, kde jsme čelili obléhání policií, sporům a neshodám uvnitř naší skupiny a dalším nástrahám. V bance jsme se snažili natisknou co nejvíce peněz, které jsme pak rozdali.

Poslední táborový den jsme měli za úkol dotisknout poslední peníze a na pokyn Profesora se stáhnout z banky zpět do našeho tajného sídla. Naneštěstí do banky v posledních minutách dorazila policie, a tak jsme museli utíkat dříve, než jsme čekali. Všechno pro nás ale nakonec dobře dopadlo a všichni jsme se s Profesorem shledali v našem tajném doupěti. Vyhlásili jsme vítěze – tedy toho, kdo za celý tábor zvládnul natisknout co nejvíce peněz, a potom už jsme si jen užívali zasloužené oslavy a „žranici“. V sobotu jsme sbalili všechny věci, stany, vedoucí a děti a odjeli jsme zpět do civilizace, užít si sprchu a splachovací záchod. Už teď se všichni těšíme na příští tábor! ■

Petr Skalník

Mladí z naší farnosti na Celostátním setkání mládeže

Pravda je něco, za co křesťan ručí více než ostatní lidé

Umíme jako křesťané hledat pravdu? Jako druhou otázku jsem si mnohokrát položila tuto: Umíme pravdu hájit a stát si za ní? Dokázal by ještě někdo v dnešní rozmazlené generaci položit za pravdu život a chceme doopravdy pravdu nalézt?

Pravdou je, že pokud nás k tomu okolnosti nenutí, nikdo se dnes po opravdové pravdě nepídí, nikdo ji nehájí ani nehledá. P. Tomáš Halík říká: „Pravda má pro křesťana charakter mravní. Pravda je Kristus! Pravda je něco, za co křesťan ručí více než ostatní lidé."

Zcela jsme zapomněli, na jaké straně pravdy bychom jako křesťané měli stát.

Nedávno mě navštívil jeden můj známý a ptal se, když prošel kolem mé knihovny, co zrovna čtu? Zahlédl tam knihu o příběhu rodiny Milady Horákové pod názvem Jdu s hlavou vztyčenou. Dotyčný se mě zeptal, že nechápe, proč tak Milada riskovala, vždyť přece věděla, že se za takovou protistátní činnost zavírá. Byla přece taková doba a kdo tehdy vládní moci neodporoval, mohl žít v klidu. Docela mi to vyrazilo dech a nevěděla jsem, jak smysluplně odpovědět.

Druhý den jsem mu do e-mailu napsala, že si neumím představit svět bez statečných lidí, bez lidí, kteří odpradávna po celá staletí, co lidstvo vůbec existuje, svými odvážnými myšlenkami i činy posouvali svět dopředu. Bez těchto lidí bychom možná ještě lovili mamuty a věřili, že Země je placatá.

Neumím si představit, že by na Velkou Moravu nepřišli pěšky a jistě po dlouhé cestě vyčerpaní bratři Cyril a Metoděj a nevytvořili pro nás písmo proto, abychom rozuměli liturgii. Jakou cestou by se asi naše dějiny vyvíjely, kdyby nebylo těchto statečných bratří a i jiných lidí, kteří jdou za pravdou a pravdu hájí s nasazením života?

V dnešní době slyšíme kolem sebe jen nářek, co vše nás čeká s nastávající drahotou, neustále do sebe vstřebáváme strach a lži, které nás mají rozdělit. Jsme jako figurky na šachovnici, s kterými hýbou jiní lidé. Strachem a lží strašíme a kazíme své přátele a okolí. Myslím, že po všechna staletí lidstvo zažívalo nejrůznější hrůzy jako nemoci, války, hlad a nejistotu úplně ve všem.

Pravda je taková, že se lidé odpradávna museli mnohem více spoléhat sami na sebe, na svou intuici a víru v Boží vedení. Dnes se spoléháme mnohem více na to, co nám slíbí naši vládní představitelé na sociálních dávkách a důchodech, a v soustředění na to, co nám kdo dá, jsme úplně ztratili soudnost v tom, co je a není mravné. Vůbec nás nevzrušuje, že s námi—díky přidaným stovkám na důchodu— manipuluje bývalý estébák či jiný nemrava. Zcela jsme zapomněli, na jaké straně pravdy bychom jako křesťané měli stát.

V jednom rozhovoru z radia mě zaujala slova spisovatele a malíře Jiřího Anderle. Na otázku, zda je šťastný, odpověděl: „Nejsem tady proto, abych byl šťastný, ale abych konal svoji povinnost. Nejcennější je život. Vše, co se děje, i když je to zlé, děje se proto, že to tak má být. Když je člověku dobře, v myšlení se nikam neposouvá."

Proto neztrácejme víru v Boží vedení a s tím i víru, že bude po všech životních zkouškách, které nás čekají, líp a že člověk z těchto zkoušek vyjde posílen a kéž by i poučen. ■

Jana Arbanová

Charita Otrokovice informuje

Milostivé léto se letos zopakuje

Od 1. září 2022 bude po tři měsíce probíhat akce Milostivé léto, jejímž cílem je umožnit dlužníkům snadnější a levnější splacení svých exekucí. Zeptali jsme se Milana Sedláře z Dluhového poradenství Samaritán na upřesňující informace.

Může Milostivé léto využít úplně každý, kdo se nějak potýká s dluhy?
Tato akce není zaměřena plošně na všechny exekuce. Využít jí může dlužník, který dluží veřejnoprávní organizaci (stát, kraj, město, zdravotní pojišťovna, ČT, společnosti zřizované výše zmíněnými subjekty apod.) a jeho dluh je vymáhán soudním exekutorem. Není tedy určena k uhrazení dluhů, které nejsou vymáhány exekučně, nebo jsou vymáhány v daňové exekuci, případně jsou to dluhy vůči soukromoprávním subjektům (banky, nebankovní společnosti, fyzické osoby atd.).

V čem tato akce konkrétně spočívá?
Milostivé léto 2022 spočívá v tom, že dlužník zaplatí pouze zbytek nesplacené jistiny exekuce (v mnoha případech celé jistiny) a poplatek soudnímu exekutorovi ve výši 1 815 Kč. Nebude tak již platit žádné další příslušenství, které se v průběhu času k původnímu dluhu přidružilo. Takto vypočítanou částku (nesplacená část jistiny + poplatek) je však nutné zaplatit jednorázově a není možné ji rozpočítat do splátek. Při komunikaci se soudním exekutorem je také nutné jasně deklarovat, že platba je uhrazena v akci Milostivé léto, aby nebyla započítána jako běžná splátka exekuce. V případě úspěšného zaplacení zbylé části jistiny a poplatku soudnímu exekutorovi bude exekuce zastavena.

Milostivé léto probíhalo i před rokem. Jaký byl tehdy ve vaší poradně ohlas?
Přesné statistiky jsme si nevedli, ale lidé se na nás s tímto obraceli. Nebylo jich možná tolik, jak jsme čekali, ale i přesto v tom vidíme smysl. Akce měla totiž i vedlejší efekt. Ačkoliv jsme u některých klientů zjistili, že se jich tato akce přímo netýká, díky tomu že přišli, jsme s nimi i tak mohli začít nějak pracovat.

Je tato akce časově omezená?
Ano, Milostivé léto 2022 probíhá od 1. září do 30. listopadu 2022. Víte-li o někom, kdo by tuto pomoc potřeboval, předejte mu, prosím tuto informaci. Rádi všem pomůžeme a připomínám, že naše služba je bezplatná. Naši kancelář najdete na Tř. T. Bati 1255 (areál fy Tehos), tel. 734 435 004. Další kancelář máme i ve Zlíně na adrese Bří. Jaroňků 6989, tel. 734 435 003. Termín schůzky je vždy potřeba domluvit telefonicky. ■

Ptal se Jan Žalčík

Pouť k sv. Michaelu—pomůžete nám i tentokrát?

Mnozí z našich klientů domova pro seniory rádi vzpomínají na různé poutě, které někdy absolvovali. Z jejich vyprávění je patrné, co pro ně takto strávené chvíle znamenaly a jak moc jim chybí. Proto jsme už v loňském roce pro ně uspořádali mši svatou v našem farním kostele. A pro mnohé z nich to byl opravdu velmi silný zážitek. Proto jsme se rozhodli, že stejnou akci zopakujeme. Rozdíl bude ten, že se tentokrát vydáme do našeho staršího kostela sv. Michaela. Mnozí z nich sem rádi chodívali, měli zde svatbu, křty dětí,… Jistě to pro ně bude vítaná příležitost, jak si to vše znovu připomenout. Mše se uskuteční v pondělí 19. září v 10 hodin. K tomu, abychom mohli vypravit co nejvíce klientů, bude třeba pomoci dobrovolníků. Může-li nám někdo z vás pomoct s dopravou imobilních klientů na invalidních vozíčcích, budeme moc rádi. Potřebovali bychom aspoň 7 lidí. Hlásit se můžete J. Žalčíkovi osobně nebo na tel. 734 684 878. Předem díky.

Na Svatém Hostýně poděkujeme za 100 let Charity

Arcidiecézní charita Olomouc zve všechny zaměstnance, dobrovolníky a podporovatele charitního díla na 7. charitní pouť. Koná se v neděli 18. září na Svatém Hostýně. Zahájení společného putování je v 8:30 hodin od hřbitova v Bystřici pod Hostýnem, pontifikální mše svatá začíná v 10:15 hodin. Chcete-li se dozvědět něco více o vzniku a fungování organizace, pak jste po mši svaté všichni srdečně zváni na prohlídku výstavy k 100. výročí vzniku Charity. Pojďme společně děkovat za toto uplynulé období a vyprosit potřebné milosti do dalších let.

Víte, co má společného poutní místo Svatý Hostýn a organizace Charita? Oba spojuje osobnost arcibiskupa Stojana. Při budování Charity na Moravě sehrál velkou roli právě arcibiskup Antonín Cyril Stojan, velký podporovatel tohoto mariánského poutního místa. Pověřil totiž kaplana Ludvíka Antonína Bláhu, který tehdy působil na Svatém Kopečku, aby se věnoval přednáškám, propagaci a budování instituce. Úsilí se oběma vyplatilo a v roce 1922 v Olomouci byl na popud arcibiskupa založen Svaz charity. Chcete-li se dozvědět více informací ze stoleté historie této organizace, najdete to na webu https://www.charita.cz/kdo-jsme/historie/. ■

Jan Žalčík

Vlhnutí zdiva v kapli sv. Anny

Před šesti lety byla v kapli sv. Anny udělaná oprava vlhnoucího zdiva na severní straně budovy. Vše bylo provedeno tak, aby případná vlhkost mohla ze zdiva odcházet. Více než rok vše vypadalo dobře, až na jaře 2019 došlo k přívalovým dešťům a kvůli stavbě obchvatu byla voda z polí svedena do dědiny. Vlhnutí se opět začalo projevovat, nejvíce na jaře.

Abychom zjistili, jestli není něco špatně s venkovní izolací zdiva, padlo letos rozhodnutí udělat zkušební odkopání venkovní izolace za kostelem. To se povedlo dobrovolníkům z Kvítkovic a Otrokovic udělat během jednoho sobotního dopoledne. Za což jim patří obrovské díky. Následně byla provedena kontrola funkčnosti. Z venkovní strany nebyla izolace nijak porušena a ani odvodňovací trubka nebyla ucpána. Následně byl během týdne výkop opět zasypán a vše uvedeno do původního stavu.

Dalším krokem k zabránění vlhnutí zdiva bude pravděpodobně úprava ve vnitřních prostorách kaple. V plánu je vybudování odvětrávací drážky pod úrovní podlahy po severní straně kostela. Tím by mělo dojít k vysychání zdiva ještě před začátkem pohledové části omítky. Tato úprava je zatím ve fázi návrhu a o její realizaci bude ještě vedena diskuze. Nejbližší možná realizace by mohla být v roce 2023. ■

Tonda Hradil

FARNÍ OBČASNÍK
Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.
Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, http://www.farnost.otrokovice.cz. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Eva Karas Katolická. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Pixabay, Marta Rafajová, účastníci CSM,

Katolická charismatická konference

Ve dnech 6.-10. 7. 2022 hostilo brněnské výstaviště Katolickou charismatickou konferenci. Během pandemie konference nebyla dva roky, tak jsme si všechno konečně mohli vynahradit. A byla to „náhrada“, jak se patří. Sešlo se nás denně kolem šesti tisíc těch, co hladoví po poznání Boha, po výkladu Jeho slova, po prohloubení své víry a vytvoření společenství.

Přednáškou o usmíření nás letos obohatil Pavol Strežo (známe ho z Otrokovic, kde byl hostem projektu ON), Katka Lachmanová nám vysvětlila, proč a komu máme odpouštět. P. Josef Prokeš se s námi podělil o své myšlenky ke zpovědi, P. Šebestián Smrčina nám vyložil list Efezanům, Pavla Petrášková nám dala objevit všechno kolem charismat. Svoje svědectví víry nám přednesla Milona von Habsburg, která 38 let sloužila v Medjugorii jako tlumočnice Slavka Barbariče.

Do všeho hrála a zpívala nejen známá a úžasná Chapela, ale i Gedeon z Valašských Klobouk, které jsme letos hostili v Otrokovicích při projektu Poslaný chválit.

Svým moudrým humorem nás ve svých loutkových pohádkách rozesmál i poučil Víťa Marčík. A nemůžeme zapomenout na herce Jana Horáka, který vystoupil se svojí „one man show“ a v podstatě s jedním šátkem a kbelíkem dokázal zahrát všechny postavy svého vystoupení Rybáři a synové.

K jednotlivým přednáškám:

Pavol Strežo (laický kazatel) – Po svém obrácení byl plný Ducha svatého a modlil se: „Bože, cokoliv řekneš, tak udělám. Klidně půjdu na náměstí a budu volat, jaký jsi dobrý Bůh a budu svědčit o tobě celému městu.“ Vnitřní hlas mu odpověděl: „Nic takového. Ale jdi domů a obejmi svého o. a řekni mu, že ho máš rád. Svého o. alkoholika, který ti tolik ublížil...“ A co my? Taky někdy cítíme, že máme urovnat svůj vztah k některému člověku? Odpovídáme na to?

Kateřina Lachmanová (koordinátorka konference) – V Písmu čteme „Miluj bližního svého“. Je to radikální výzva, ke které není žádná výjimka, jak bychom to leckdy uvítali. Např. Miluj bližního svého, kromě komunistů. Nebo Miluj bližního svého, kromě toho, kdo ti není sympatický. Nebo kromě toho, kdo ti ublížil. Lidsky by takové uvažování bylo logické, ale Boží logika je jiná, milosrdná ke všem Jeho dětem stejně.

P. Josef Prokeš (kněz ve farnosti Vodňany) – zpověď je pročištění nejhlubšího pramene mého já. Boží milost je mé nejhlubší já. Není to něco, co se lepí zvenku a ušpiněné se opět vypere. Zpověď je jako čistit studánku, její vnitřní pramen.

P. Šebestián Smrčina (františkán ve farnosti Plzeň-Severní předměstí) – život církve na zemi je jako budování mozaiky. My lezeme po lešení a pokládáme jednotlivé kamínky a ani nevíme, jak to bude vypadat. Jsme moc blízko obrazu a lešení nám celou mozaiku zastiňuje. Až z nadhledu a odstupu uvidíme krásu mozaiky. Uvidíme, jak naše skutky = kamínky přispěly ke stavbě něčeho krásného, k budování církve.

Petra Petrášková (učitelka, koordinátorka charismatické obnovy) – charisma je úkol, poslání. Nedostáváme ho pro sebe, ale pro službu druhým. Dozvěděli jsme se, jaká vlastně charismata jsou, jak je poznat, jak Bůh díky nim působí a jak první, co po nás chce, je důvěřovat Mu, pustit otěže svého života ze svých rukou a spolehnout se na Něj.

Co říct na závěr? Konference nás opět nezklamala. Všechno, co jsme načerpali, můžeme dál nést světu ve svých dobrých a laskavých skutcích. Denně nás provází slova Ježíše z přednášky Katky Lachmanové:

„Chceš-li, abych tě přivinul do náruče svého milosrdenství, musíš strpět a souhlasit, že tam přivinu i tvého bratra, který ti ublížil. Nemůžeš chtít pro sebe milosrdenství a pro něj spravedlnost.“ ■

Marie Varmužová s rodinou